

Bratři a sestry,

když se vrátím k Ježíšovým slovům, které jsme četli v Lukášově evangeliu, tak si můžeme říct, že od zítřka nebudou zcela aktuální. Pán Ježíš v nich **posílá 70 učedníků do okolních měst**. To pro nás od zítřka na 3 týdny nebude možné. Jen výjimečně a pouze s potvrzením z práce či čestným prohlášením. Stejně tak nebude možné se navštěvovat, natož **chodit dům od domu**. Snad jsme tyto Pánovy výzvy nepromeškali a budeme mít ještě někdy příležitost navštívit své blízké i vzdálené. Návštěvy, které jsme třeba dlouho odkládali. A tak alespoň to Ježíšovo slovo, **nepřecházejte z domu do domu**, je v této chvíli platné a my si ho můžeme vzít za své, i když se nám to zrovna nelíbí. Ovšem ten pravý důvod, proč jsem vybral tahle slova evangelia, je úplně jiný. Když se těch 70 učedníků vrátilo, tak s radostí a nadšením vydávali Ježíši svědectví: „**Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.**“ Pán Ježíš jim ale odpověděl: „**Neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.**“

V dnešním kázání bych se tedy společně s vámi chtěl zamyslet nad otázkou, zda jsou naše jména zapsána v nebesích. Je to důležité? Podle toho, co jsme četli v knize Zjevení, tak je to velmi zásadní! Vždyť se tam píše, že **ten, kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera**. Ta slova z knihy Zjevení mluví o posledním soudu na konci věků: **A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa**. Podle tohoto popisu můžeme jasně vidět, že se jedná o dobu konce tohoto pozemského světa. Pro starý svět už nebude místa. Staré musí být odstraněno, aby přišlo to nové. Další popis mluví o tom, že všechno stvoření bude postaveno před Boží soud. **Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy**. Bude se to týkat prostých i mocných. Žádná světská moc, ani bohatství, peníze, protekce, výjimka, zdravotní úlevy, výmluvy, útěk a schovávání se, nic z toho zde nikomu nepomůže, aby se vykroutil ze setkání s Živým Bohem. Vlastně ani smrt není tím pravým vysvobozením, jak se někdy říká. Bůh je spravedlivý a bude soudit spravedlivě. **Otevře knihy lidských činů**. Co je ale důležité, že bude otevřena **ještě jedna kniha, kniha života**.

My jsme ale, bratři a sestry, dále četli, že **mrtví budou souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách**. Vždycky když čtu, tato slova, tak si říkám, že to nejsou moc dobré vyhlídky. Vždyť Pán Ježíš dokonce říká, že **z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen**.“ Musím vyznat i sám za sebe, že i těch planých slov člověk řekl v životě již mnoho. A je-li z každého slova a činu veden v Nebeském archívu záznam, kdo vlastně obstojí? A kdo z nás by nechtěl, aby právě naše nepravosti nám nebyly připomínány, nebo ještě lépe, aby byly zcela vymazány z toho Nebeského archívu? A je to vůbec možné? To je právě ta radostná zpráva evangelia! Už u proroka Izajáše čteme zaslíbení, které se naplňuje v Ježíši Kristu: **Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu**. Jestliže zde Hospodin zaslubuje, že nebude na naše hříchy vzpomínat, že nám je nebude připomínat, můžeme s tím počítat tedy i u věčného soudu? Velice záleží na tom, zda tvoje a moje jméno je zapsáno v té Knize života. To je pro výsledek Božího soudu rozhodující.

A tak se ptám, je tvé a mé jméno zapsáno v Knize života? A jak se vlastně takový zápis provádí? Musíme jít jako předškoláci k zápisu? Nebo se musíme někde zaregistrovat do nějaké databáze, která navíc kolabuje? Já jsem si dnes na stůl Páně donesl 3 veliké sborové knihy. Knihu pokřtěných, Knihu konfirmovaných a Knihu zemřelých. Jsou takové veliké a docela těžké. V těchto knihách se zapisují ti, kteří byli pokřtěni, konfirmováni a nakonec i ti, kteří měli církevní pohřeb. Jsou zde tedy zapsáni všichni, kteří skrze křest, případně konfirmaci se stali členy našeho sboru. Stali se evangelíky. Má otázka ale zní, **stačí, když se o mě píše v těchto knihách, abych měl věčný život?** Anebo ještě jinak, **je podmínkou být zapsán v těchto knihách, abych měl život věčný?** Zápis v těchto církevních knihách nemá žádný vliv na to, jestli je moje jméno zapsáno v Knize života! A tak někteří lidé žijí možná v omylu! Myslí si, že když byli pokřtěni např. jako nemluvnata a absolvovali konfirmaci, že to je dostačující na věčný život! Zápis v těchto knihách nikomu nezaručí život věčný. Tyto knihy nejsou napojeny na Knihu života v nebesích. Tyto knihy nám slouží jako věc služebná pouze pro pořádek a přehled a ke statistikám.

A tak nám zatím stále zůstává nedořešena ta otázka, *jak se dát zapsat do Knihy života v nebesích?* Kdy dochází k tomu zápisu a za jakých podmínek? A kdo všechno tam je zapsán? Zapsán je tam každý, kdo uvěřil v Ježíše Krista jako ve svého Pána a Spasitele. Za mnohé jiné biblické verše bych zmínil ten z listu Římanům 10,9: **Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen**. Jinými slovy bychom si mohli představit, že v takové chvíli, kdy se člověk poprvé modlí ke Kristu slovy víry a odevzdání, tak je to jako by se tímto zapisoval do Knihy života. V té chvíli ho tam Bůh zapíše. Znázorníme

si to ještě trochu jinak. Mám tady s sebou i knihu sezdaných, nebo oddaných. V ní se zapisují všichni, kteří zde požádali o církevní sňatek. Po svatebním obřadu se do tzv. *Protokolu o uzavření sňatku* podepisují ženich a nevěsta. Oba tím stvrzují to, že se stali manželé. Že se sobě navzájem odevzdali. Jeden druhému. Zpravidla ale nevěsta se musí podepsat 2x. Jednou svým rodným jménem a podruhé svým novým jménem, které přijímá od svého muže. Tím se stává někým jiným. A každý z nás jsme jako ta nevěsta. Máme své jméno, ale ve chvíli, kdy se odevzdáme v modlitbě Kristu, tak bychom se mohli podepsat Kristův, nebo Kristova. V té chvíli je to podobné jako zápis do Knihy života. Samozřejmě, že taková věc se má stvrdit následně ve křtu, nebo v jeho obnově, ale samotný křest nemá vliv na to, jestli máme věčný život nebo ne. V odevzdání svého života je to tak, že se v modlitbě odevzdáváme Kristu, přičemž víme, že On se již odevzdal nám. Pokud tomu tak je, pak platí slovo z evangelia: **Kdo má Syna (Krista), má život. Kdo nemá Syna, nemá život.**

A jak je to tedy s těmi dalšími knihami, které mají být na Božím soudu otevřeny? Ty se týkají především těch, kteří neuvěřili v Kristovu záchranu a těch, kteří Krista přímo odmítli. Ti budou souzeni podle svých činů zapsaných v těchto knihách. A i kdyby se člověk sebevíc snažil, na jeho záchranu to stačit nebude. Proto přišel do tohoto světa Kristus, aby nás zachránil. Aby naše špatné činy, naše hříchy z těchto knih vymazal. To se týká ovšem pouze těch, kteří své hříchy Kristu vyznávají, litují jich a skrze víru přijímají odpuštění a ospravedlnění. Pak znovu mají vlastně čistý rejstřík trestů. A navíc právě o těch, kteří Kristovo spasení přijali a věří v Boží zaslíbení, platí slovo, které říká sám Pán Ježíš: „**Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.**“ (Jan 5, 24) Můžeme si to přiblížit následovně: Když člověk přijde k Božimu soudu, **budou otevřeny knihy. I ta Kniha života.** Pokud bude v Knize života zapsáno jeho jméno, protože se stal křesťanem, to je to nejdůležitější. V té chvíli člověk soudu nepodléhá a snad by se v těch knihách slov a činů nemuselo dál nic dohledávat, neboť by to bylo Kristem smazáno. Nicméně o křesťanech je napsáno, že se **všichni musíme ukázat před soudným stolkem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.** Je potřeba podotknout, že od soudného stolce Kristova nelze jít do zatracení, protože ti, kteří zde stanou před Kristem, začali ve svém životě stavět na dobrém základu. Na spasení v Ježíši Kristu. Výstižně to píše Pavel v 2. listu Korintským 3,11-13: **Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm.** Co to znamená? Náš život víry, naše činy, které jsme vykonali na zemi budou přezkoušeny Božím ohněm. Budou-li naše činy, skutky a motivy vykonány s láskou, budou-li tedy upřímné a ryzí tak jako zlato, stříbro a drahé kamení, pak naše dílo obstojí. Budou-li ale naše motivy špatné, např. vypočítavé a s přetvárkou, pak jsme stavěli ze slámy, dřeva a takové dílo neobstojí. V Božích očích nebude mít žádnou cenu. Takové dílo shoří. Utrpíme škodu, ale přesto budeme zachráněni! Jako křesťané zde tedy máme jasnou výzvu, **abychom milost Boží nepřijímali nadarmo,** abychom nakonec nezačali stavět i na jiném základu, než je Kristus.

Tím se tedy nyní dostáváme k poslední dnešní otázce. *Může být mé jméno vymazáno z Knihy života?* Odpověď zní, může. Pokud se Krista zřeknu, pokud začnu pohrdat Boží milostí, pokud budu spoléhat sám na sebe a odejdu od Boha. Pokud přestanu věřit, že můj hřích je dokonale umyt Kristovou krví. Pak by o mě mohlo platit to, co je napsáno v knize Zjevení v dopise sboru v Sardách: „**Vím o tvých skutcích – podle jména jsi živ, ale jsi mrtev.** Tvá víra není živá, ale jen formální. A pokud tomu tak je, pak je to podobné, jako když mé jméno bude zapsáno tady v těchto sborových knihách, ale srdcem budu stejně od Boha někde pryč. Co tedy dělat, aby mé jméno zůstalo zapsáno v Knize života? To, co je psáno dále těm v Sardách: **Probud' se a posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření! Neboť shledávám, že tvým skutkům mnoho chybí před Bohem; rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čin pokání. Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.** Jak vidíme, jako věřící jsme vyzýváni k aktivitě víry, ke skutkům živé víry, k životu v pokání. V pokání vlastně oslabujeme moc hříchu a smrti v našich životech. Skrze pokání, vyznávání svých hříchů vlastně očišťujeme své srdce od toho, abychom na Boha zapomínali, abychom se mu vzdálili natolik, že přestaneme věřit v Kristovu milost. Ale právě když budeme ze svého života odstraňovat to, co nás od Boha odděluje, pak budeme mít sílu Božího Ducha vytrvat a zvítězit. A pokud vytrváme, pak zde máme nádherné zaslíbení: **Kdo zvítězí, bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nevymažu z Knihy života.** Nebuďme tedy, bratři a sestry, křesťany jen podle jména, naopak zůstávejme v pohotovosti, držme se víry, která má moc zachránit nás, ale i ty, kterým máme být dobrými svědky. Amen. Píseň modlitba slovo poslání: Židům 12, 22-29

požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen píseň